

**DAVANT LES POLÍTIQUES DEL
GOVERN DE PEDRO SÁNCHEZ,
PROCLAMEM L'EVIDÈNCIA DELS
FETS**

JULIOL 2023

-1-

ÍNDEX

Resum	3
DAVANT LES POLÍTIQUES DEL GOVERN DE PEDRO SÁNCHEZ, PROCLAMEM L'EVIDÈNCIA DELS FETS.....	5
• Un govern que treballa contra la vida humana.....	5
• Liquidació dels drets dels pares, la família i el matrimoni	7
• El menyspreu per procurar una vida digna i ajudar els grups marginats.....	8
• La destrucció de fonaments insubstituïbles de la nostra societat	11
• El deteriorament de l'estat de dret i de la constitucionalitat	12
• La política econòmica, laboral i social, la dimensió de la justícia social	14
• No ha fet res bé el govern?	18

Resum

El text s'estructura en sis apartats:

(1) Un govern que treballa contra la vida humana.

(2) La liquidació dels drets dels pares, la família i el matrimoni.

(3) El menyspreu per procurar una vida digna i ajudar els grups marginats, que es concreta en: a) Els que viuen al carrer. b) Els ancians en residències públiques i concertades. c) Els malalts d'ELA i altres malalties greument incapacitants. d) Els malalts que requereixen cures pal·liatives. e) El tràfic de persones i la prostitució. f) Asil, refugiats i centres d'internament d'estrangers, i en compara la situació extrema i marginal amb els privilegis dels quals gaudeixen altres grups socials presumptament discriminats.

(4) La destrucció de fonaments insubstituïbles de la nostra societat, a causa d'unes polítiques governamentals molt específiques que detalla i analitza.

(5) El deteriorament de l'estat de dret i de la constitucionalitat.

Culminat el text amb:

(6) La política econòmica, laboral i social, la dimensió de la justícia social.

Sense deixar de preguntar-se i respondre a la qüestió de si és que el govern no ha fet res de bo.

El govern ha treballat intensament **contra la vida humana** en legislar a favor del **suïcidi assistit i l'eutanàsia, en lloc de promoure cures pal·liatives**. Tot i que des del 2015 a Espanya moren més persones de les que neixen, **no hi ha polítiques reals de suport a la dona embarassada, a la família i a la natalitat**. Ha **impulsat l'avortament**, promovent l'avortament massiu i eugenèsic com a suposat dret, negant tot dret al *nasciturus*.

A més, ha **soscavat els drets dels pares** i la pàtria potestat, afeblint la institució familiar.

El govern també ha mostrat menyspreu cap a aquells que **lluiten per una vida digna** i ha afavorit grups específics, com els sostinguts per la ideologia de gènere en detriment d'altres de més necessitats. Aquestes polítiques ignoren les necessitats urgents de grups com les persones sense llar, la gent gran en residències i els malalts d'ELA, entre d'altres.

La dilució de les institucions socials fonamentals, com la paternitat, la maternitat i el matrimoni, és un dels problemes promoguts pel govern de Sánchez. Així mateix, ha imposat un "nou dret" que permet l'autodeterminació del propi cos per canviar de gènere sense una intervenció científica ni jurídica adequada.

El deteriorament de l'estat de dret i la constitucionalitat a la política espanyola també és preocupant. El govern de Sánchez ha qüestionat els fonaments de la nostra democràcia i ha abusat del poder executiu, afeblint els poders legislatiu i constitucional. S'ha erosionat

la missió parlamentària de control i participació i s'ha exercit un control polític sobre el Tribunal Constitucional i la Fiscalia de l'Estat.

Ha imposat la ideologia de gènere i el feminisme com a ideologies d'estat, imposant normes i conductes contràries a l'estat de dret. S'ha creat un estat de lleis on els drets s'interpreten segons la conveniència ideològica del poder generant asimetries incompatibles amb la democràcia representativa.

Un exemple d'aquesta situació és la discriminació religiosa en enfocar exclusivament els abusos sexuals a l'Església Catòlica, ignorant que només el 0,4% dels delictes es fan en aquell àmbit, i ha ignorat tota indagació en el 99% restant.

També es busca reescriure la història de la Guerra Civil a través de l'anomenada Memòria Democràtica, aprofundint divisions i retrets en comptes de fomentar la reconciliació. És fonamental reflexionar sobre aquestes tendències i promoure el respecte a l'estat de dret, la Constitució i els principis democràtics, utilitzant la memòria com a eina per a la reconciliació en comptes d'avivar conflictes del passat.

Tot i ser el govern que ha disposat de més recursos econòmics, i malgrat els fons rebuts de la UE, ens allunyem de la convergència de la renda per càpita amb la Unió Europea. La recuperació econòmica és lenta i s'observa un deteriorament en la qualitat de la feina i la productivitat. El malestar a Espanya és alt, amb salaris reals baixos i una crisi econòmica que afecta especialment els joves. La política social ha estat molt desequilibrada i feble, sense mesures efectives per millorar la participació dels treballadors, ni reduir la pobresa infantil. El sistema de justícia està en crisi, els serveis de l'estat d'atenció als ciutadans han empitjorat i el govern n'ha postergat la solució. S'ha generat una despesa excessiva desplaçada al futur i és deficient la gestió dels recursos públics i dels fons Next Generation, que han acabat en un fracàs fins ara per la incapacitat d'executar-los en una proporció mínimament significativa. La realitat pura i dura és que malgrat el temps transcorregut amb prou feines han arribat als seus destinataris.

Així mateix, segueix incomplint de manera massiva les observacions de la Comissió Europea de l'any 2020, cosa que afecta l'autoritat d'Espanya a la UE i és un pèssim preludi per a l'exercici de la presidència de torn espanyola.

A tot això s'hi afegeixen quatre deficiències grans: la imprevisibilitat fiscal, la manca de consens, la debilitat de les institucions públiques independents i el col·lapse de l'administració de Justícia.

DAVANT LES POLÍTIQUES DEL GOVERN DE PEDRO SÁNCHEZ, PROCLAMEM L'EVIDÈNCIA DELS FETS

El més greu del que ens passa, no ho constitueixen només les polítiques de ruptura que ha establert el govern de Sánchez, sinó la reacció dels seguidors, inclosos alguns mitjans de comunicació. El govern i aquests seguidors, contrariant tot principi democràtic que es fonamenta en l'evidència que ningú no posseeix tota la veritat, desqualifiquen i insulten greument els qui critiquen les seves polítiques. No es pot qüestionar l'avortament, l'eutanàsia, les polítiques de gènere, el dret als pares a l'educació dels seus fills, l'error d'una educació sexual que no contempla la dimensió integral de la persona, aquell feminisme entestat en una guerra oberta contra els homes, el fet evident que les polítiques d'igualtat oculten la desigualtat real, l'econòmica, l'ocultació política de l'enfonsament demogràfic, entre altres aspectes. Tot debat d'aquesta naturalesa pretenen cancel·lar-lo abans de començar, i en lloc de debatre continguts desqualifiquen persones en uns termes que, si més no s'afirma, són demagògia.

Demagògia? Sí, però en tot cas de la mateixa naturalesa que la que Ignacio Fernández de Castro va denunciar durant el franquisme amb el llibre *La demagogia de los hechos*.

Un govern que treballa contra la vida humana

Els mitjans de comunicació, inclosos els més favorables al govern, han destacat durant aquests darrers mesos, les greus crisis demogràfiques que pateixen la Xina, i en major mesura el Japó, perquè el seu balanç vegetatiu, la diferència entre naixements i defuncions, és negatiu. Però alhora aquests mitjans abunden en la política del Govern d'ignorar que aquest problema és vigent entre nosaltres des de l'any 2015. El primer que es va registrar un resultat negatiu després de la guerra civil, i així ha continuat. Amb l'agreujant de l'any 2020 que a causa de la COVID, aquest balanç negatiu va ser gairebé de 95.000 persones.

El govern ha reaccionat davant aquest escenari que genera un problema cultural, social i, també, econòmic creixent, no legislant a favor de la vida sinó contra ella. En plena pandèmia, i de forma accelerada i amb una tramitació que no va donar peu a informes ni a compareixences, va aprovar una llei a favor del suïcidi assistit i de l'eutanàsia, alhora que es negava a desenvolupar les cures pal·liatives i a incorporar als pressupostos més mitjans per a aquesta assistència tan vital per evitar el patiment de les persones, malgrat l'abundància de recursos. El que el govern anomena llibertat d'elecció sobre l'eutanàsia, és en realitat una llibertat que radica entre optar entre morir patint per falta de cures pal·liatives o que vingui un presumpte mèdic i et mati. La pressió social i cultural que l'eutanàsia genera sobre una societat cada cop més envellida, amb un nombre creixent de persones que viuen en solitud, i amb un elevat nivell de pobresa, és extraordinària. I a tot això s'hi afegeix un precedent, i s'ha volgut

mantenir en la foscor, que ha estat l'abandó durant la fase més aguda de la pandèmia de la gent gran, a la qual senzillament se l'ha deixat morir. Tot això és molt greu perquè consagra un estat que comença a veure a la mort una solució per a determinats estadis de la persona. El Govern de Sánchez, que tenia la darrera responsabilitat sobre la situació de les residències per a la gent gran, simplement es va dedicar a ignorar el problema, deixant que cada autonomia el resolgués com pogués. En aquest context, no pot estranyar que, en determinats casos, avui dia els serveis de la sanitat pública no atenguin amb la mateixa prestància i condicions les persones més grans de 80 anys, que la resta.

El 2019 els avortaments a Espanya van assolir ja el 27,6% dels naixements. Aquest percentatge ha anat augmentant en els darrers anys, ja que el 2018 va ser del 26,2% i el 2017 del 25,5%. A més dels casos d'avortament farmacològic, que es produeixen sense ingrés a clíniques i hospitals mitjançant l'anomenada pastilla del dia després. En una societat que té una greu manca de fills, les polítiques públiques i la cultura dominant fomenten l'avortament, transformant-lo en una mena de dret inexistent, el de matar un ésser humà engendrat. Se subvenciona l'avortar, se subratlla el seu valor positiu, alhora que es contempla la maternitat com a sospita de dominació de l'home sobre la dona, i no hi ha recursos per ajudar les mares perquè puguin tenir els seus fills, ni les famílies per a que puguin tenir-ne cura. Una de les conseqüències és que Espanya es troba al capdavant de la pobresa infantil a Europa. Tot això és terrible. Fins i tot se'n va més lluny declarant sospitoses les associacions que persegueixen ajudar les mares que puguin tenir els seus fills, i negant tota ajuda de l'Estat a aquesta tasca encomiable, que a més respon a una necessitat social. Fomentar l'avortament i ajudar econòmicament perquè es pugui practicar està ben vist pel poder; ajudar a tenir el fill, demanar reflexió a la dona, informar-la de les possibles alternatives, està proscrit. Quin monstre d'estat estan construint.

S'imposen llistes de metges objectors vulnerant el dret constitucional a la llibertat de consciència. L'avortament és tan idolatrat que fins i tot es persegueix penalment les persones que resen davant de les clíniques avortistes. Tot això, diuen, es fa en nom dels drets de la dona. Fins i tot les que avorten i es veuen després abandonades, perquè ni les clíniques, ni la sanitat pública, recullen la síndrome postavortament i el tractament tot i tractar-se d'una realitat molt estesa. Es prefereix amagar per continuar amb la imatge de l'avortament com un acte intranscendent.

Però n'hi ha més, perquè s'amaguen més coses. No només el batec fetal, o l'ecografia de l'ésser humà, perquè la mare no tingui consciència de l'ésser engendrat, sinó del fet científic que les dones que són mares tenen més esperança de vida que els que no ho són, concretament 1,5 anys més, a partir de fer els 60 anys.

Mentrestant, la crisi demogràfica continua galopant a Espanya i Europa, i el 2021 per primera vegada s'ha perdut població a la UE. Un continent cada cop més envellit i

marginal demogràficament, amb una veïna Àfrica prenyada de gent jove que ja més que duplica la població europea i que el 2050 serà gairebé el 40% de la població mundial. Diuen que el “**Gran Remplazo**” és un discurs de l'extrema dreta. Serà així si ho diuen, però a més és una **evidència demogràfica**. I no per una actuació malèvola d'un “cervell gris” islàmic, perquè a l'Àfrica també hi abunden els cristians, i a Espanya abunden els immigrants hispànics, sinó perquè fa temps que Europa va pactar amb la cultura de la mort i hi continua aprofundint, amb Espanya i les seves lleis al capdavant. I la vida sempre acaba imposant-se a la mort.

L'avortament fa malbé també, les perspectives econòmiques en un país on moren més persones que neixen. És una altra evidència oblidada. Cada nounat significa una contribució al llarg del seu cicle de vida econòmic d'uns 3,2 milions d'euros del mateix poder adquisitiu amb relació a la data de càlcul del 2019. Això és el que es perd amb cada avortament.

90.000 avortaments cada any signifiquen una pèrdua en termes de capital humà generacional d'uns 289.000 milions d'euros del mateix poder adquisitiu a l'any, gairebé la quarta part del PIB d'Espanya. Cada quatre anys, els avortaments minven el capital humà espanyol en una magnitud tan gran com el PIB del 2021.

El govern de Sánchez podia haver desenvolupat moltes mesures per afavorir els naixements i la natalitat, començant per ajudar les famílies amb fills en una proporció equivalent a la de la Unió Europea en lloc d'ocupar el furgó de cua, fomentar la construcció d'habitatge social en lloc de fer-hi demagògia poc abans de les eleccions, estimular l'ocupació juvenil per deixar de ser els últims de l'espai europeu, facilitar-ne l'emancipació i la formació de noves llars. Podia fomentar la **coresponsabilitat** i el **suport** de la parella, la família i la societat en general cap a les dones embarassades, especialment si es troben en situació de risc o d'exclusió social. Garantir l' **estabilitat laboral** i la **conciliació familiar** de les dones que volen tenir fills, oferint ajuts econòmics, permisos parentals i serveis de cura infantil. Promoure l' **adopció** com a alternativa a l'avortament, facilitant els tràmits legals i oferint assessorament i acompanyament a les dones que optin per aquesta via. Establir avantatges tangibles en matèria de jubilació als pares que han tingut fills i se n'han responsabilitzat. Es podien fer aquestes coses i molt més, perquè diners haver-hi n'hi ha. No s'ha fet res, perquè la seva opció ideològica és contrària a la vida.

Liquidació dels drets dels pares, la família i el matrimoni

Mitjançant un conjunt de lleis, el Govern de Sánchez ha reduït la capacitat jurídica dels pares en relació amb els fills a pràcticament res. Poca cosa més els queda que l'obligació de donar-los abric i suport. La llei Celaá d'educació deixa sense efecte el dret constitucional dels pares a decidir l'educació moral i religiosa que han de rebre els seus fills, també o principalment a l'escola. Els sostreu aquest dret i obligació per

encarregar-los a un estat eteri, que a la pràctica es redueix als professors de l'escola i als monitors ideològics. Penetren a l'escola quan no hauria de ser així, per adoctrinar-los a la perspectiva de gènere, l'homosexualitat, la seva potencial condició de transgènere, i això comença fins i tot a l'educació infantil. És una indecència i un abús moral, i sobretot una liquidació del dret dels pares, que s'estén a molts altres àmbits, el de l'avortament i el del canvi de sexe, incloses les operacions de reassignació als menors. Tot això degrada les condicions de la família, ella pateix les conseqüències de la greu inestabilitat i la brevetat de l'enllaç entre els homes i les dones que s'uneixen. El matrimoni, també el civil, és una figura en decadència, i el resultat de tot plegat és que el percentatge de fills nascuts fora del matrimoni a Espanya va ser del **49,3%** el 2021, fet que suposa un augment respecte al 46,8 % del 2019. Aquest percentatge és més gran entre les mares espanyoles (51,4%) que entre les estrangeres (43,4%). Estem ja per sobre de la mitjana de la UE (43,8 % el 2019). De la mà de la legislació sobre matrimonis homosexuals i la llei *trans*, la figura del pare i de la mare i de l'espòs i l'esposa ha desaparegut legalment: Només hi ha cònjuges, progenitors, persones menstruants i no menstruants. És la destrucció de la família com a concepte antropològic basada en un home i una dona que es comprometen i s'uneixen, fonament de la societat, condició necessària per a la viabilitat futura de l'estat del benestar, responsable de funcions insubstituïbles per a l'economia.

El que amb ostentació ha culminat el govern Sánchez, va ser iniciat pels governs de Rodríguez Zapatero, i assentat per la inanitat del govern Rajoy. Encara que els seus efectes més destructius necessiten una mica més de temps per generalitzar-se, ja són plenament perceptibles en els més fràgils de tota aquesta desgraciada història: els joves i adolescents. Més fràgils que mai, més amenaçats per les malalties mentals i sexuals, amb més suïcidi i violència entre ells i els altres, amb menys respecte per les dones i les noies que mai, amb agressions sexuals que creixen malgrat que Espanya és el país que dedica més mitjans per combatre-les. La traducció de tot això es dona en els resultats educatius, cada cop el llistó és més baix i el fracàs més gran. Quants universitaris al nostre país són incapaços de comprendre, exposar i resumir en un text, cosa que diu una pàgina d'un diari? Això és una emergència educativa, que la nova Llei Celaà no només no aborda, sinó que empitjora.

El menyspreu per procurar una vida digna i ajudar els grups marginats

El govern Sánchez en nom de la no-discriminació i la igualtat de drets ha practicat un malbaratament de recursos econòmics, legislatius i materials cap als grups organitzats de l'homosexualisme i la transsexualitat política, que han esdevingut identitats grupals dins de la societat, dotats drets singulars, simbologia i celebracions col·lectives imbricades amb l'oficialisme. Tot això en nom del reconeixement de drets i la lluita contra la discriminació. Però en realitat els seus drets han evolucionat en privilegis, com ara ser els únics a gaudir de la prerrogativa de la inversió de la càrrega de la prova,

liquidant la presumpció d'innocència dels qui aquests col·lectius acusen. En realitat, confonen discriminació amb el rebuig d'una part dels ciutadans davant les manifestacions externes, però això forma part de l'exercici de la llibertat i té com a límit la llei, que és particularment exigent en aquest sentit.

En actuar d'aquesta manera el govern Sánchez vulnera l'**enfocament d'equitat** perquè desatén altres grups més necessitats, mentre afavoreix els que enarboren en sentit literal les banderes LGBTIQ. No té en compte **el context històric i les necessitats específiques**. La persecució patida durant el franquisme no té res a veure amb les condicions objectives actuals i no pot fonamentar les polítiques públiques més enllà de les reparacions ja escomeses, mentre que alhora ignora necessitats de present, fins i tot de caràcter vital. Finalment, fa un ús pèssim dels criteris de prioritat que ha de caracteritzar l'ús dels recursos per part de les administracions públiques, atès que tenen recursos limitats i han de prendre decisions basades en prioritats i necessitats diferenciant allò necessari (per exemple, la situació límit dels que dormen al carrer), del que és superflu (per exemple, les generoses subvencions per a les festes del dia de l'orgull LGBTIQ).

Sense pretendre un examen exhaustiu, exemplifiquem un nombre suficient de grups en situacions vitals greus que el govern Sánchez ha abandonat:

Els que viuen al carrer. Aquesta és una situació humana límit, que a més ha crescut els darrers anys i que exigeix una política a escala global, entre altres raons perquè per manca de mitjans, quan una ciutat destaca en la seva atenció, altres aprofiten per “exportar-los” part dels seus necessitats. No són tants per a una administració que res tant a l'abundància, que en plena crisi climàtica i transició ecològica, s'ha dedicat a subvencionar amb caràcter universal el consum d'hidrocarburs, del consumidor privat el que ha configurat una subvenció regressiva perquè ha beneficiat les rendes més altes.

Els ancians en residències públiques i concertades. La Covid-19 i les discriminatòries mesures sanitàries d'algunes autonomies que el govern central va assumir amb plenitud, van generar una gran mortalitat entre les persones acollides en aquells centres i, a més, va posar en relleu el mal estat de molts. Tot i això, segueix pendent una revisió total de la llei de dependència i de l'assignació de recursos per corregir tot aquest estat de coses.

Malalts d'ELA. S'ha parlat molt durant tres anys, s'ha bloquejat la llei per part de la Mesa del Congrés (és a dir, per decisió del Govern, que és qui mana), i al final no s'ha legislat sobre una cosa tan vital com urgent com és ajudar a viure les persones que pateixen aquesta dura i cara malaltia, que afecta unes 4.000 persones a Espanya. Hi ha casos que afecten el cor. Aquest n'és un, i els qui els han marginat han demostrat que el tenen de pedra.

Cures pal·liatives. Espanya va aprovar a tota velocitat l'eutanàsia, sense consultar ni metges ni associacions de malalts, ni entitats legals, ni bioètiques. Després, va deixar oblidades les cures pal·liatives. El 2018 Espanya tenia 0,6 unitats de cures pal·liatives per cada 100.000 habitants; l'Associació Europea de Cures Pal·liatives (EAPC) recomana 2. El 2017, 130.000 persones van necessitar cures pal·liatives especialitzades: només les van rebre un 40%, però el Govern Sánchez-Podemos, bolcat a eutanasiar a malalts, no ha millorat res, s'ha negat explícitament a dedicar més recursos i no ha volgut fer una Llei de Cures Pal·liatives. El seu sentit de la llibertat d'escollir radica que optis per morir patint (60% dels afectats) o et suïcidis, assistit, aquests sí. En realitat, Sánchez ofereix una solució veterinària als éssers humans.

Tràfic de persones i prostitució. Hi ha una Xarxa Espanyola Contra la Tracta de Persones (RECTP) amb 30 organitzacions veteranes i molt implicades, que fa 10 anys que demanen una Llei contra el Tracta d'Éssers Humans. El Govern PSOE-Podem els va donar moltes bones paraules, però al final no va fer res. Segons dades del 2022 del Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i Crim Organitzat (CITCO) del Ministeri de l'Interior, estan detectades a Espanya més de 6.600 persones en risc de tràfic i explotació sexual..., però el 2022 les autoritats només en van localitzar 129. El Govern va publicar molts "plans" i "estratègies", incloent un Pla Estratègic Nacional contra la Tracta i l'Explotació d'Éssers Humans (PENTRA, 2021-2023), parlant d'una llei sobre el tema..., però mai no es va concretar en res. És un exemple d'hipocresia o d'ineficàcia o de totes dues alhora. I és a dir de la prostitució, perquè no se n'ha abordat encara la prohibició o almenys de tota tercera locativa. Tracta i prostitució estan estretament connectades i a més constitueixen la forma més massiva de violència contra la dona, però el govern feminista de Sánchez mai no ha actuat, com sí que ho han fet altres països d'Europa, que té menys lleis de gènere i majors límits a la prostitució i una persecució enèrgica del tràfic de persones, que afecta sobretot dones. No menys significativa és la importància de la pornografia i la seva relació amb la violència sexual contra la dona, especialment en joves i adolescents, que creix any rere any. Però Sánchez ha estat impassible el posat.

En realitat, la violència contra les dones, i les discriminacions que encara hi ha; vídues i pensions, mares i dones embarassades, no interessen, perquè no es tracta tant d'abordar la realitat com d'utilitzar aquesta qüestió per abundar en la ideologia contra els homes pel fet de ser homes. Crear conflicte, dividir, polaritzar. Aquesta és la recepta del poder.

Asil, refugiats i centres d'internament d'estrangers. El 2019, el programa electoral del PSOE dedicava 7 pàgines a fer promeses sobre migracions, incloent-hi "modificar l'actual model de Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), d'acord amb les recomanacions del Defensor del Poble, les autoritats judicials i les Juntes de Coordinació dels centres" i "adequar les normatives" sobre les devolucions "en calent"

per adequar-ho al Tribunal Europeu de Drets Humans. Passats 4 anys de govern socialista-Podem, amb tot el poder per poder actuar en temes d'immigració i refugiats, el judici d'entitats especialitzades era molt crític i negatiu. Un exemple és l'Informe Frontera Sud 2022 del Servei Jesuïta de Migracions, realitzat per 6 experts: a la frontera sud el Govern espanyol "deixa en l'oblit el Dret i els drets humans", denunciava. Amb el PSOE-Podem, l'ambaixada i els consolats d'Espanya al Marroc no atendien sol·licituds de protecció de no marroquins; les oficines d'asil al Marroc eren inaccessibles; van seguir les devolucions sumàries de legalitat dubtosa, al CETI de Melilla s'aturava persones amb excuses com la "quarantena", els centres no eren adequats per a menors ni persones vulnerables... si hi ha hagut menys salts sobre les tanques de Ceuta i Melilla és perquè el costat marroquí ara és més cruel (més concertines, més cops i ferits, etc...).

Les associacions de drets humans han demanat corredors humanitaris al Marroc per a qui sol·liciti asil, normes que detallin què han de fer les forces policials, treballar els casos de menors d'edat o víctimes de tràfic, dotar bé els equips de petició d'asil, accelerar el pas dels CETI al sistema d'acollida... No s'ha fet res. Això contrasta amb l'eficàcia i la generositat a l'hora d'acollir desenes de milers d'ucraïnesos: quan es vol, es pot. Un cas a part es dona a les Canàries: els bisbes José Mazuelos i Bernardo Álvarez calculaven en una carta que unes 1.000 persones van desaparèixer el 2022 a l'Atlàntic intentant arribar a les illes. Els que arriben a Canàries (van arribar uns 12.000 el 2022 segons ACNUR, van ser alguns menys el 2021) s'amunteguen allà, com a migrants pobres. L'Església de tot Espanya ha intentat ajudar creant "corredors d'hospitalitat". És un pes enorme per a unes illes, però que el Govern espanyol no ha volgut fer front.

La destrucció de fonaments insubstituïbles de la nostra societat

A l'actual debat partidista -anomenar-lo polític seria un excés de generositat, un malbaratament- s'exclouen qüestions que ha promogut Sánchez i són fonamentals. Una és la ja apuntada dilució de les institucions socials valuoses i insubstituïbles de la paternitat i maternitat i del matrimoni. Una altra també apuntada és la negació del dret a la vida i el seu correlat: l'afirmació de l'avortament com a dret, que té la seva articulació amb una altra ruptura, ja no cultural sinó civilitzatòria, l'invent d'un nou dret, primer per llei i després per un Tribunal Constitucional (TC), que no té tota legitimitat per la seva composició i pràctica. Es tracta del dret d'autodeterminació sobre la naturalesa del propi cos per canviar la seva naturalesa jurídica i física i transitar de dona a home, o viceversa, des de l'adolescència negant la intervenció de tota instància científica i jurídica, que pugui apreciar amb més objectivitat la qüestió. L'anomenada llei *trans* consagra aquest principi, que la majoria del TC de militància governamental també aplica per justificar l'eutanàsia, el suïcidi assistit i, especialment, l'avortament. És la màxima instrumentalització política, inèdita al món, del principi

sorgit del Maig 68 i formulada per Gilles Deleuze, de concebre'ns com a subjectes que existeixen per a la satisfacció dels seus desitjos, sense cap tipus de limitació ni traves. Així, sorgia aleshores, el concepte clau de la nostra actual societat desvinculada, que el govern Sánchez desenvolupa àmpliament a través de les seves polítiques.

El deteriorament de l'estat de dret i de la constitucionalitat

La partitocràcia, que s'ha exacerbat per sobre de tot límit en la política espanyola, ja significa en si mateixa un minvament de l'estat de dret i de l'aplicació real dels principis continguts a la Constitució, però el govern Sánchez ha portat les darreres conseqüències aquest deteriorament, fins a qüestionar els fonaments en què s'assenta la nostra democràcia basada en l'estat de dret que sorgeix de la Constitució. Es caracteritza pel predomini absolut de l'executiu sobre el poder legislatiu i el judicial i l'abús dels mitjans de què disposa l'estat per imposar una ideologia.

S'ha produït una erosió sistemàtica de la missió parlamentària de controlar amb garanties les pràctiques governamentals, i elaborar les lleis sota un règim d'una àmplia i detinguda participació, d'acord amb allò establert a les normes que regeixen el Congrés dels Diputats. L'ús abusiu del Decret llei, el falsejament de la tramitació, presentant com a propostes de llei el que en realitat són projectes de llei del govern a fi d'obviar consultes a instàncies legals i compareixences, l'ús de la Mesa del Congrés per ajornar tramitacions, com el projecte de llei sobre els malalts d'ELA, o per accelerar-los sense donar temps per al necessari debat com amb l'eutanàsia, furtar la tasca parlamentària quan el moment àlgid de la Covid-19, quan era més necessari que mai el control democràtic de l'executiu, la pràctica del qual es va revelar a *posteriori* inconstitucional pel TC, la negativa a elaborar una llei específica sobre pandèmies, cosa que obligaria en un futur a un ús desmesurat de l'Estat d'excepció, la manca de transparència, la inexistència d'un rendiment real de comptes, l'ocultació de dades en qüestions tan importants com el Programa Next Generation, o la situació real dels treballadors fixos discontinus, defineixen una manera inacceptable de governar.

El control polític descarat que s'ha produït del Tribunal Constitucional, de manera que, aquest amb la seva última composició d'àmplia majoria governamental, actua com una instància més del Govern per validar les seves lleis, encara que sigui en contra de la seva pròpia jurisprudència, com ha passat en el cas de l'avortament, negant el principi fonamental per a tot jutge de quedar exclòs dels casos sobre els quals ja i clarament s'ha pronunciat per endavant. És un fet inèdit i conduirà l'actuació del Tribunal Constitucional a ser denunciat davant d'Europa. El TC actual, millor dit una majoria del mateix, ha declarat la constitucionalitat de les lleis de l'avortament i l'eutanàsia, atribuint-se una interpretació de la Constitució que configura un dret de nova creació. Ja no es tracta que els textos no siguin inconstitucionals i que això pugui donar peu a diverses interpretacions, es tracta que el Tribunal s'atribueix la funció de ser una nova instància legislativa en produir un abús del dret a la seva interpretació.

La negació del principi que assegura que l'estat no imposi una ideologia pròpia i el seu fonament únic sigui la Constitució. El govern, però, ha convertit la ideologia de gènere i el feminisme en ideologies d'estat. Una ideologia és, acudim a una definició canònica de la Reial Acadèmia Espanyola de la Llengua, un conjunt d'idees fonamentals que caracteritza el pensament d'una persona, col·lectivitat o època, d'un moviment cultural, religiós o polític. També es pot conceptualitzar, com un conjunt normatiu d'emocions, idees i creences col·lectives que són compatibles entre si i estan especialment referides a la conducta social humana. Les ideologies descriuen i postulen maneres d'actuar sobre la realitat col·lectiva, ja sigui sobre el sistema general de la societat o en un o més dels seus sistemes específics. En base a aquesta interpretació, Bing Intel·ligència Artificial cita els exemples del feminisme a més del comunisme, el liberalisme i l'ecologisme.

Potser, ajuda a veure amb més claredat la qüestió, si allà on apareix la perspectiva de gènere i feminisme, en els textos normatius de tot rang i condició, de lleis o instruccions, el substituïm per un altre concepte ideològic, com ara marxisme, per **exemple**. En aquest cas, ho considerariem incompatible amb un sistema democràtic. Doncs el feminisme i les identitats de gènere són exactament això, una ideologia, encara que d'un altre tipus: defineixen una concepció de l'ésser humà, dels seus sistemes de relacions, una visió del món, situen drets i deures, estableixen normes per a la vida pública, fins i tot privada, i l'activitat acadèmica, defineixen prioritats, imposen cànons de conducta, estableixen sancions penals en funció de tot això; en definitiva, fan el que fa tota ideologia política, i a més persegueixen dirigir els comportaments i la forma de pensar de les persones, proscriuint els que no s'ajustin al seu cànon moral. I això és oposat a un estat de dret.

Espanya està sent transformada d'un estat de dret a un altre de lleis, com quan el franquisme, on els drets són interpretats i aplicats segons convingui a la ideologia del poder, donant lloc a asimetries incompatibles amb una democràcia representativa basada en el dret i la Constitució.

Un exemple palmari d'aquest nou estat de lleis espanyol és la *Proposició no de Llei dels Grups Parlamentaris Socialista i Basc (EAJ-PNB), relativa a encomanar al Defensor del Poble la creació d'una Comissió independent amb l'encàrrec d'elaborar un Informe sobre les denúncies per abusos sexuals a l'àmbit de l'Església Catòlica i el paper dels poders públics* » aprovada per una majoria del Congrés dels Diputats el dia 10 de març del 2022, perquè comptava amb el beneplàcit del Govern Sánchez. Si del títol precedent en cursiva se substitueix “abusos sexuals” per qualsevol altre delictes (tràfic de drogues, robatori amb violència, okupacions, etc.) i “l'àmbit de l'Església Catòlica” per un grup equivalent, religiós o secular (gitanos, immigrants...), **les protestes per discriminació** havien impedit la seva aprovació. No va passar res d'això. Fins i tot alguns catòlics han assumit, amb normalitat, que assenyalin específicament el seu grup

religió com l'únic que mereix atenció dels poders públics per la pederàstia. Però continua sent obvi que es tracta d'un cas de discriminació per raons religioses, com raonava el recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional presentat per e-Cristians i One of Us. En definitiva totes les dades disponibles assenyalen que només com a molt de l'ordre del 0,4% d'aquests delictes han estat comeses per persones que s'ajusten al que s'ha descrit a la proposició no de llei. Quin sentit té actuar sobre una causa tan ínfima i ignorar més del 99% restant? Només s'explica per una pràctica de castigar els catòlics, seguint la línia que fa més de dos anys persegueix el diari "El País".

L'anomenada Memòria Democràtica és, en el seu contingut legal i pràctic, el resultat de voler reescriure el que va ser la tragèdia de la Guerra Civil, blanquejant una de les parts i demonitzant l'altra, reobre així la maledicció de les dues Espanya . És escandalós, que s'assumeixi sense la més mínima crítica, els atropellaments assassinats i la destrucció de béns monumentals, pel fet de ser catòlics. Les matances que es van cometre a Catalunya contra la Federació de Joves Cristians, per citar una referència concreta, són ignorades. Partits com el socialista, que té un aixecament armat el 1934, la predicació de la presa del poder per la força, i el funcionament d'algunes txeques i "patrolles de control", no només no ha fet res per depurar la seva memòria i demanar perdó a les seves víctimes, sinó que es consideren legitimats per convertir-se en jutges de la història. Els centenars i centenars de màrtirs catòlics van ser assassinats per uns, no es van morir sols. Però aquests "uns" no formen part de la Memòria Democràtica establerta pel Govern Sánchez. Com se'ls anomena als que persegueixen des de l'estat reescriure al seu gust la història? La memòria ha d'existir però per reconciliar-nos, no per aprofundir en els retrets, que sempre es poden formular, com hem constatat unes línies més amunt, amb voluntat exemplificadora, i lluny ara de tot esperit de condemna.

També es deteriora l'estat de dret com a conseqüència de la qualitat deficient de bona part de les lleis que s'han aprovat fins arribar al cas extrem de la llei del "només sí que és sí" que ha aconseguit resultats oposats als quals la norma pretenia i que ha trigat mesos i mesos a ser rectificada.

La política econòmica, laboral i social, la dimensió de la justícia social

Per valorar l'acció de govern cal evadir-se de la pressió de la seva valoració, legítima per descomptat, separar el gra de la palla i concentrar-se en les grans dades.

1. La distància que ens separa de la convergència de la renda per càpita entre Espanya i la Unió Europea. Si aquesta última equivalia a 1, l'espanyola era el 1975 de poc més de 0,81, mentre que el 2023 és de 0,83. Menys de dues dècimes de convergència en gairebé mig segle és un desastre, sobretot després de l'abundància d'ajudes dels diferents fons europeus, inclòs en darrer gran manà que s'afegeix als anteriors, els fons Next Generation. Naturalment,

no sempre ha estat així. El 2007 va ser la màxima aproximació fins al 0,91, però després s'ha decaïgut i no s'ha sabut superar bé la gran crisi del 2008 i la del 2020. Hi ha un agreujant. El 1975 la UE estava formada pels països més desenvolupats d'Europa, mentre que entre el 2004 i el 2007 es van incorporar 10 nous membres de centre i est d'Europa, tots ells amb rendes molt inferiors a la de la UE, de manera que la mitjana resultant es va reduir. Per tant, amb posterioritat al 2007 la convergència de rendes per part d'Espanya hauria d'haver estat més gran, cosa que no s'ha produït. Com informava el Cercle d'Economia de Barcelona a finals de maig, si el 2006 la distància que separava Espanya d'Europa a PIB per càpita era d'un 9%, el 2022 la distància havia augmentat fins a un 17%, i cap manera s'ha aconseguit tornar a la situació del 2019, quan no arribava al 13%. Aquesta és la realitat pura i dura, que el govern no ha sabut recuperar, i que té dues causes al 50%: l'atur i la productivitat diferencial en relació amb la UE, cosa que redunda en una paradoxa amarga. En la mesura que augmenta l'afiliació a la Seguretat Social, també ho fa la bretxa de PIB per càpita amb la UE perquè el treball que es crea és de baixa valor afegit, menor que la mitjana de la UE que, reiterem-ho, no són només els grans països del seu occident, sinó també Polònia i Romania, per citar els dos més grans, i tota la plèiade d'estats menors d'aquest europeu.

2. Però és que fins a mitjans del 2023 no s'hauran recuperat els nivells de PIB del 2019, i som un dels pocs països d'Europa en aquestes condicions. El creixement de l'ocupació ha estat molt important. Però aleshores, com és que amb relació a les hores treballades estem per sota de les del 2019? Menys PIB, menys hores treballades, més ocupació. Discursos polítics a part, això assenyala un clar deteriorament de la qualitat de l'ocupació i de la productivitat, i la conseqüència és l'empitjorament de la renda futura, que atesa la baixa capacitat distributiva del sistema, significa que continuarà castigant les famílies de classe mitjana baixa i a les de menors ingressos.
3. Segons les dades del Banc Mundial, l'índex de malestar mitjà de la Unió Europea va ser de 8,2 el 2020. Els països amb més índex de malestar van ser Espanya (18,9), Grècia (16,9) i Lituània (15,4). Els països amb menys índex de malestar van ser Alemanya (3,1), els Països Baixos (3,5) i la República Txeca (3,6).
4. El salari mitjà real gairebé no s'ha mogut amb relació al 2006. La relació amb el 2020 assenyala aquest fet, i per als anys posteriors, la inflació, encara molt alta, ha deteriorat més la situació. El salari mitjà espanyol el 2021 és un 20,2% inferior al salari mitjà de la Unió Europea. Però el problema encara és més complex i no s'ha abordat. Pel que fa al PIB per càpita, Espanya té el quart salari mitjà més alt respecte al PIB a la UE, per darrere d'Alemanya, Itàlia i França, però cau al lloc 11 en productivitat. I aquest és el problema de fons per a una situació millor de salaris i empreses. La baixa productivitat de les

empreses, un problema que el govern no ha sabut enfocar malgrat l'abundància insòlita de recursos.

5. El resultat és que avui, els salaris reals de la majoria de la població són francament baixos, cosa que unida a la inflació i sobretot al preu de l'habitatge, i l'alimentació concentra una crisi, de moment no conflictiva, d'indubtable magnitud, i sobretot ofega l'emancipació i el desenvolupament de la vida dels joves.
6. La política social del govern al llarg d'aquests anys ha estat feble, amb l'excepció dels augments del salari mínim, que afecta una proporció molt petita dels treballadors. No ha legislat res amb relació a la seva participació a l'empresa, a les millores de la productivitat o dels beneficis, ha facilitat l'oligopoli bancari i ni tan sols ha plantejat la recuperació de la figura econòmica i social de les Caixes d'Estalvi, cosa que hauria significat una millora clara en l'accés al crèdit i la promoció d'habitatge social. S'ha oblidat completament de la manca d'habitatge social fins a arribar les eleccions, continua sense existir ajuts dignes d'aquest nom per a les famílies amb fills i per reduir la pobresa infantil, ni s'ha atrevit a reformar el sistema fiscal, que a base de canvis parcials ha esdevingut una fiscalitat Frankenstein.
7. No hi pot haver un bon balanç quan un tema central per a l'estat de dret com és la justícia ha multiplicat la seva crisi crònica, davant la indiferència o incapacitat del govern, fins a l'extrem que a data d'avui (inici de juny) estan bloquejats més de 700.000 judicis i 40 milions de tràmits, amb els consegüents i greus perjudicis per a les persones i les empreses. Però el Govern no sembla preocupar-se ja més ha convocat eleccions, cosa que deixa la resolució per força després de l'estiu. És un desistiment de responsabilitats incompreensible.
8. La gestió del Govern, tot i disposar de més recursos que cap altre, amb prou feines sí que ha reduït el deute i el dèficit, i ha generat més despesa futura, que crearà problemes quan els efectes de la inflació en l'augment dels ingressos fiscals es normalitzin. Concretament, entre el 2018 i el 2021 les despeses carregades a futur han augmentat en 230.000 milions. És una xifra massa gran, que demostra que la despesa ha estat desmesurada. El govern ha oblidat que no és gastar més el que defineix una bona gestió, sinó els resultats d'aquesta despesa. I és evident que avui el funcionament de l'administració pública, sobretot en la seva atenció al ciutadà, és molt pitjor que abans que Sánchez arribés al poder. Les esperes, el "torneu demà, les llistes per ser atès en gairebé tot els àmbits són pitjors ara.
9. El fracàs dels fons Next Generation i la desatenció a les recomanacions bàsiques de la Comissió Europea 2020. Tots els fons, especialment els 69.000 milions a fons perdut, han d'haver estat executats el 31 d'agost del 2026. Aquest horitzó podria ser més ampli a el cas dels crèdits en funció de la naturalesa. Però això no es complirà. El govern va pressupostar més de 20.000

milions entre el 2021 i el 2023, però el 2021 només se n'havien desemborsat 2.400 milions, i l'any següent 5.200 milions. En total, només 7.600, una mica més de la tercera part del previst. L'objectiu de 160.000 habitatges rehabilitats no es complirà. Tampoc no s'assoliran ni de lluny els objectius per implantar electrolinerres, ni l'objectiu d'un milió de pimes i autònoms digitalitzats. També es redueixen de forma inadequada els objectius; per exemple, el de formar 2,6 milions de ciutadans en capacitats digitals amb cursos de 250 hores es redueix a unes ridícules 7,5 hores de formació. No s'aconseguirà allò fixat en zones de baixes emissions, carrils bici, busos elèctrics i control de centres urbans per reduir la contaminació. També forma part dels impossibles que el 2022 i 2023 es puguin assolir les 22.000 places de cures de llarga durada i encara menys s'aconseguirà que el 90% de les persones acollides a la dependència es beneficiïn de teleassistència als seus domicilis. Això també succeeix amb els plans de gran dimensió, els anomenats Projectes Estratègics per a la Recuperació i Transformació Econòmica (PERTE), entre els quals destaquen el vehicle elèctric i el del xip. Tot això s'haurà d'assolir més tard, força anys més tard, sí que s'aconsegueix.

Eren objectius interessants uns, decisius altres i el seu èxit més gran hagués donat un bon balanç al govern, més quan disposava dels diners necessaris per realitzar-los, però tal com es presumia a priori, ha estat totalment incapaç. I en tot això, una observació necessària: no es tracta només que no s'assoleixin els objectius, se n'alterin els pressupostos, sinó que el pitjor és que desvirtua els plans, perquè el que li importa ara és aconseguir coses, encara que no sigui ni amb la jerarquia ni la prioritat adequada, i això s'assembla a una escala més gran al desastre del Pla Ñ de Zapatero i els innombrables camps d'esports dotats d'herba artificial. Però no es tracta només de gastar, sinó de la capacitat multiplicadora i transformadora d'aquesta despesa, cosa que, d'altra banda, no sabem res.

També cal assenyalar ara que Espanya presidirà durant sis mesos la UE, un altre fet. De les 25 observacions formulades per la Comissió Europea l'any 2020, 14 presenten incompliments molt elevats, i això és una altra mala carta de presentació de cara a Europa. Amb quina autoritat s'exerceix una presidència que no ha sabut complir els seus compromisos?

Aquestes són les inobservances més importants : 1.- No s'ha reforçat el marc institucional que regeix la gestió de les finances públiques. 2.- No ha entrat plenament en funcionament l'estructura de governança per a la contractació pública. 3.- El Govern encara no ha pres mesures per simplificar el sistema nacional d'assistència per desocupació.3.- Continua sent baixa la taxa

d'ocupació. 4.- No està en vies de complir les metes d'eficiència energètica. 5.- La ràtio deute públic/PIB encara és molt alta. 6.- Els subsidis a l'ocupació no són eficaços per fomentar una ocupació estable. 7.- El creixement de la productivitat laboral ha estat escàs. 8.- Els resultats d'Espanya en matèria d'innovació estan per sota de la mitjana de la UE. 9.- La fragmentació de la reglamentació entre les comunitats autònomes fa més difícil l'activitat petita empresa. 10.- Les barreres normatives segueixen restringint la competència en determinats serveis professionals i al sector detallista. 11.- El baix rendiment de l'economia en matèria d'innovació també té a veure amb l'escassetat de capacitats tècniques. Les elevades taxes d'abandó escolar prematur perjudiquen la igualtat d'oportunitats i contribueixen a l'alta proporció de treballadors poc qualificats entre la població. L'escàs atractiu de l'educació i la formació professionals augmenta l'escassetat de capacitats tècniques de nivell mitjà a alt. Continua essent difícil la transició de l'escola a la feina, ja que les oportunitats d'ocupació són limitades i sovint de baixa qualitat. Alhora, l'economia no crea prou feines altament qualificades, cosa que reflecteix la seva escassa dinàmica d'innovació. 12.- El percentatge de persones en risc de pobresa o exclusió social, malgrat que és encara elevat, sobretot en el cas dels infants. 13.- Tot i que les taxes de fecunditat estan molt per sota del llindar de renovació generacional, les prestacions familiars a Espanya continuen sent les més baixes de la UE, i només arriben a la meitat dels nens en risc de pobresa o exclusió. 14.- Estar incompletes les connexions per al transport d'energia i mercaderies per ferrocarril, Espanya no pot aprofitar plenament el mercat únic de la UE. 15.- Espanya incomplirà inevitablement les metes d'emissions de CO2 per al 2030. 16.- Continua sent molt elevada la taxa d'atur.

- 10. A tot això s'hi afegeixen quatre deficiències: la imprevisibilitat fiscal, la manca de consens, la debilitat de les institucions públiques independents i el col·lapse de l'administració de Justícia.**

No ha fet res bé el govern?

És clar que hi ha coses que ha fet el govern que estan bé. Només faltaria! Per això disposa del poder de l'Estat i sobretot de la quantitat més gran de diners en termes absoluts i relatius que ha disposat cap altre govern en tota la història d'Espanya, a causa de la combinació dels efectes favorables de la inflació sobre els ingressos fiscals i les extraordinàries ajudes de la Unió Europea, i que en conjunt superen en termes monetaris actualitzats el que van rebre els països europeus amb el pla Marshall després de la Segona Guerra mundial. El Govern, per utilitzar un llenguatge planer, fa una fortuna, i per tant això s'ha notat en alguna mesura. El problema és que es nota poc, perquè la gestió és deficient. Aquesta és la qüestió.